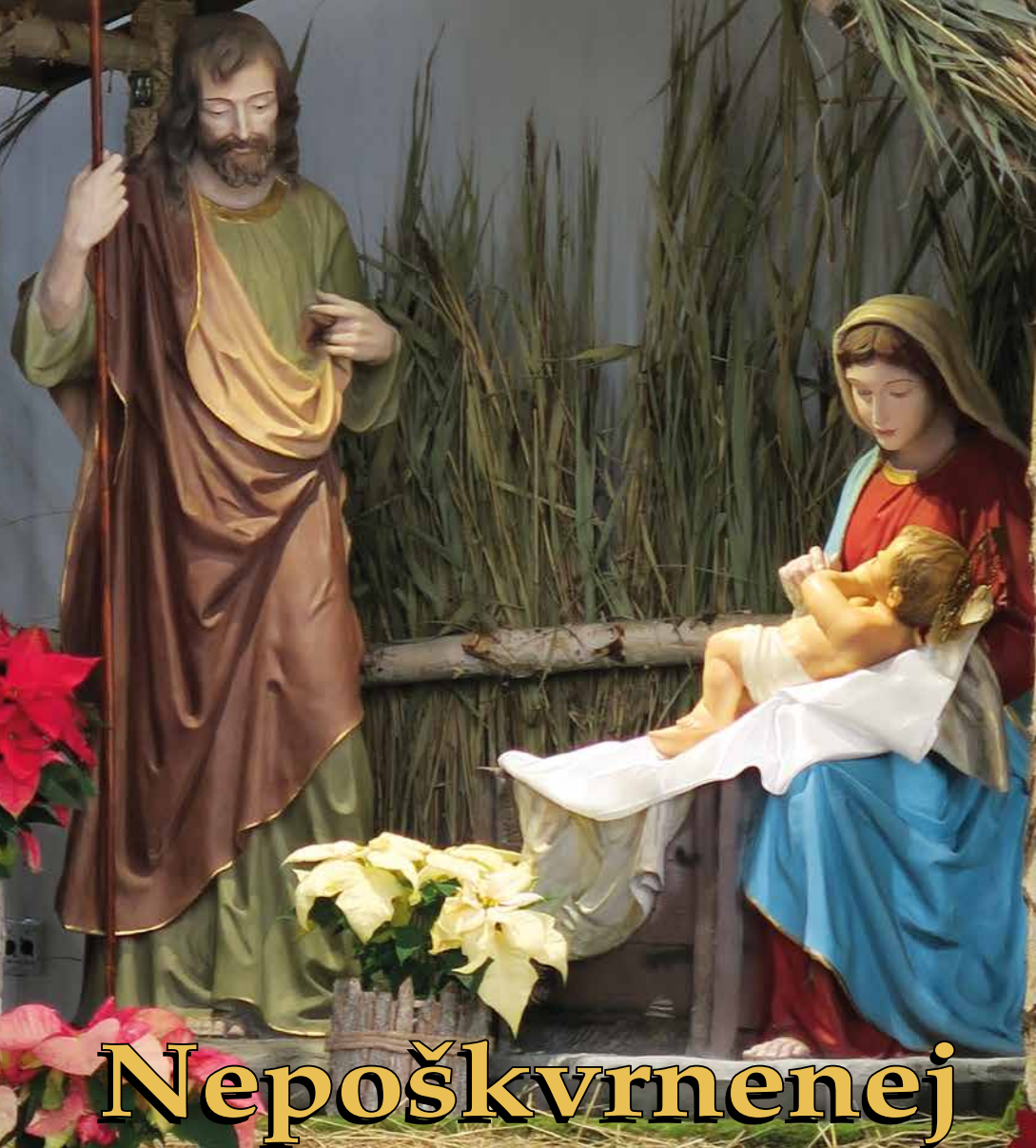

RODINA

5/2019

Nepoškvrnenej

Pri jasličkách

*Prichádzam k jasličkám cez alej vekov,
už s telom zostarým, no s láskou veľkou.
Prekrásne Dieťaťko, sladko si driemeš.
Klaniam sa ti vrele, Pán neba, zeme.*

*Otváraš očka a zimou sa chveješ.
V duši mám lásky plam, kiež ťa zohreje.
Matička, vypočuj ma, prosbu vrúcu,
dovoľ mi Synčeka privinúť k srdcu.*

*Nádherné chlapčiatko milučkej tváre.
Miluje ho duša i srdce staré.
Utriem mu slzičku, čo z očka padá,
nech vie a pocíti, že mám ho rada.*

*Láska je vzácnosťou, nie je vec bežná.
Bozkám mu ručičku, nech ma vždy žehná.
Ježiško náš drahý, odchádzam domov.
Žehnanie odnášam do všetkých domov.*

Henny Fiebigová – Siváková

*Fotografia na prednej strane obálky:
Betlehem v Sanktuáriu Božieho milosrdenstva v Krakove.
Foto: sr. M. Timotea*

Vydáva:

Rodina Nepoškvrnenej

038 31 VRÍCKO 190

☎ 043/493 37 41

ICO 17 057 221

e-mail:

rodinaneposkvrnenej@gmail.com

Bankové spojenie:

Číslo účtu: 18539362/0200

IBAN: SK27 0200 0000

0000 1853 9362

Zodpovedný redaktor:

Sr. ThLic. M. Alžbeta Lukasová

Redakčná rada:

Sr. M. Alica, Sr. M. Jaroslava,

Sr. M. Norberta, Sr. M. Timotea

Ilustrácie: Miroslav Lechan

Jazyková úprava:

Mgr. Danka Kubičková

Výchádza 5-krát ročne

Ročník XXVII.

Evidenčné číslo: EV 3173/09

Tlač: Michal Súkenník, Sereď

Čirkevné schválenie:

Rímskokatolícky

biskupský úrad

Banská Bystrica,

№. 400/01 z 26.3.2001

ISSN 1335-8030

Dátum vydania: december 2019

Rodina Nepoškvrnenej spracúva osobné údaje v súlade s platnou právnou úpravou. Princípy ochrany osobných údajov, podľa ktorých postupuje, ako aj kontakt na zodpovednú osobu, sa nachádzajú na www.gdpr.kbs.sk.

„Láska prišla na svet, ale svet ju neprijal, Kráľa kráľov do zimy vyhnal...“ spieva sa v jednej vianočnej piesni. Tak tomu bolo, žiaľ, nielen na prvé Vianoce v Betleheme, ale neraz sa to stáva aj dnes, v našich rodinách. Slávime síce Vianoce, ale Boha – Lásku sme z nich vylúčili. Poukázal na to aj Svätý Otec František počas jednej zo svojich generálnych audiencií: „Bez Ježiša neexistujú Vianoce; je to nejaký iný sviatok, avšak nie Vianoce. Ak je v centre on, potom aj všetko navôkol, čiže svetielka, zvuky, rozličné miestne tradície, vrátane typických jedál, všetko prispieva k vytvoreniu atmosféry sviatku, avšak s Ježišom v centre. No ak odstránime Ježiša, svetlo hasne a všetko sa stáva predstieraným, vonkajškovým... Ježiš je Božím darom pre nás a ak ho prijmem, aj my sa tak môžeme stať pre druhých Božím darom, predovšetkým pre tých, čo nikdy nezakúsili pozornosť a nehu...“

(pokračovanie na nasledujúcej strane)

Obsah:

Duchovná kytica	2
Dieťa v jaslích je kniežaťom pokoja	5
Zmierenie	7
Byť bližšie k láske	9
Svätý Vincent de Paul medzi nami	12
Panna Mária – Rozväzovačka uzlov	15
Viera je cesta do neba	18
Svedectvá a spomienky	21
Fatima stále aktuálna	25
Ohlasy	28
Svedectvá z kríža	29
Informácie	30
Osemsmerovka	32

Uverme, že Ježiš chce byť darom pre každého z nás, a to nielen na Vianoce, ale každý deň. Prijmime ho, aby sme mohli sláviť skutočné Vianoce a denne sa stávali darom pre našich bratov a sestry.

Panna Mária a svätý Jozef nech sú pre nás príkladom ako prijať Ježiša do svojho života. Nech naše srdcia naplnia veľká vd'ačnosť za ten najkrajší a najväčší dar, ktorým je pre nás Boh – Láska. Ďakujme za všetky malé i väčšie dary, ktoré nám dáva priamo alebo cez našich blízkych.

Nech je celý rok 2020, v ktorom oslávim 45. výročie založenia Rodiny Nepoškvrnenej, bohatý nielen na slová o láske, ale hlavne na skutky lásky. Lebo podľa toho budú môcť ľudia okolo nás spoznať, že sme Ježišovými učeníkmi.

Sr. M. Alžbeta

Duchovná kytica pre Svätého Otca Františka a otcov biskupov

Drahý Svätý Otec František, drahí otcovia biskupi,

sme šťastní, že aj tento rok členovia Rodiny Nepoškvrnenej zo Slovenska, Moravy a Čiech uvili pre Svätého Otca a otcov biskupov duchovnú kyticu k Vianociam. Prinášajú Vám ju z lásky, aby aj oni mali podiel na budovaní Kristovho tajomného tela, svätej Cirkvi. Od počiatku vzniku združenia Rodiny Nepoškvrnenej, v ktorom sú zastúpení najviac chorí, opustení či starí, je hlavnou náplňou jeho členov obetovať sa za Svätého Otca a otcov biskupov. Vo svojej duchovnej kytici každý jednotlivec alebo horliteľ v mene viacerých čle-

nov daruje Svätému Otcovi a otcov biskupom to, čo je mnohokrát neviditeľné a zabudnuté – „ružička“ svojej lásky a obety.

Z mnohých listov, ktoré k nám prichádzajú do redakcie, sme vybrali aspoň niektoré, aby sme Vám ich za všetky priblížili. Pán František z Košíc napísal: „*Drahý Svätý Otec, žijeme v dobe, keď svätá Cirkev aj otcovia biskupi potrebujú naše modlitby. Vy ako najvyšší predstavený a hlava svätej Cirkvi to nemáte ľahké. Preto zasielam svoj vianočný dar, všetky moje denné modlitby posvätného ruženca, sväté omše aj všetky moje bolesti a trápenia, ktoré prežívam po amputácii prstov na rukách*

aj nohách. Vďaka trpezlivosti a vyslyšaniu mojich modlitieb po amputácii v nemocnici, keď som prosil zakladateľku Rodiny Nepoškvrnenej sestru Bernadetu o pomoc, si dnes viem urobiť všetky základné veci sám. Nosím tlač do domova dôchodcov, kde majú v oblube modlitbu posvätného ruženca, ktorý sa s nimi za Vás modlievam. Denne sa za Vás a otcov biskupov osobitne modlia na svojich izbách aj ležiaci.“

Svätý Otče, naši členovia sa radi a veľa modlia a tieto duchovné kvety svojich modlitieb a obetí ponúkajú skrze nepoškvrnenú Pannu Bohu, aby ste sa Vy a otcovia biskupi osviežili a načerpali nové sily. Modlitieb a obiet, ktorými chcú naši členovia prizdobiť Váš vianočný stromček, je na tisíce. Sú to predovšetkým posvätné ružence a dni obetované za Vás aj otcov biskupov, sväté omše a sväté prijímania, krížové cesty, pôst, korunky k Božiemu milosrdenstvu, púte, a najrôznejšie druhy modlitieb. Členovia obetujú za Vás aj svoje kríže, trápenia a obavy, svoju osamotenosť, rôzne choroby, ale aj svoje pekné chvíle a radosti.

Drahý Svätý Otec, z nasledujúceho listu vidieť, že sa za Vás a otcov biskupov modlia rôzne generácie

našich členov. Pani Veronika nám v liste napísala: „*Pre Svätého Otca Františka posielame spolu s dcérou Terezkou a vnučkou Terezkou do duchovnej kytice k Vianociam svoje modlitby, posvätné ružence, bolesti aj radosti.“*

V liste pani Boženy z Bratislavy sa píše: „*Srdčne ďakujem Svätému Otcovi za jeho slová a sväté omše, v ktorých sa nám v jednoduchosť a skromnosť prihovára, za všetky úvahy a požehnania, ktoré nám udeľuje. Chcem mu zo srdca odplatiť jeho modlitby za nás svojimi modlitbami, o ktoré nás stále prosí.“*

Strediská Rodiny Nepoškvrnenej, v ktorých sa naši členovia za Vás modlia, vznikli v rôznych kútoch Slovenska aj na Morave a v Čechách, v Maďarsku, Rumunsku, na Ukrajine a v Srbsku. Sú zastúpené v dedinkách, mestách, domovoch dôchodcov, v rôznych kresťanských spoločenstvách a spolu s modlitbami jednotlivcov vytvárajú túto modlitbovú reťaz. Každý člen, ktorý prispel do duchovnej kytice, Vám daruje ružu svojej lásky a obety, ktorú neraz odtrhol v záhradke svojho trní popretkávaného života. Pripomeňte si to, Svätý Otče, najmä vtedy, keď Vám

bude ťažko a budete sa cítiť osamelý. Pani Bernardína z Ústí nad Labem nám napísala: „Každý deň sa modlím za Svätého Otca posvätný ruženec a využívam na modlitbu aj cestovanie dopravou. Do duchovnej kytice chcem obetovať všetky modlitby celého roka aj duševnú bolesť za zomrelým manželom a všetky osobné bolesti.“

Pani Anna z Trnavy okrem modlitieb, ktoré obetuje za Vás, obetuje aj svoju trojdňovú púť do Vatikánu. „Ďakujem, že som Vám osobne mohla odovzdať namaľovaný obrázok Trnavskej Panny Márie. Dostala som od Vás požehnanie, za ktoré Vám srdečne ďakujem. V modlitbe Vás odovzdávam pod ochranu Panny Márie, aby Vás pod svojím plášťom bezpečne viedla tam, kde to Pán Ježiš od Vás vyžaduje.“

Keď sa u nás na Slovensku pozeráme na končiare zasnežených vrchov Vysokých Tatier, ktoré bývajú väčšiu časť roka zasnežené, vidíme, že sú tajomné a krásne. Aj náš život je takým veľkolepým tajomstvom. Často pokrytý vrstvou zľadovateného snehu. Stačí jediný lúč Kristovej lásky, aby osvetlil náš život, jeho tajomstvo. Každá obeta skrytá pred svetom má v Božích

očiach veľkú cenu a môžeme cez ňu pomáhať Vám, drahí naši pastieri, aj celému svetu. Nato, aby sme to dokázali, Svätý Otec, členovia Rodiny prosia o Vaše apoštolské požehnanie.

Nezabúdajú na Vás ani naši starší členovia. Pani Vierka z Domova sociálnych služieb píše: „Za Svätého Otca sme sa pomodlili 200 krížových ciest, 400 desiatkov posvätného ruženca. Obetujeme za neho aj to, keď nás niečo zarmúti alebo poteší“.

Pani Alžbeta z Bratislavy obetuje za Vás utrpenie prežité v súvislosti s úrazom, zlomeniny a následné problémy.

Pani Mária z Bartošoviec Vám poslala duchovnú kyticu svojich rodičov: „Svätý Otče, zasielam Vám duchovnú kyticu, uvitú mojou mamkou Annou a mojím ockom Rudolfom. Rodičia sa dlhé roky s láskou a silnou vierou spájajú so

všetkými modliacimi pri každodenných modlitbách posvätného ruženca a koruniek Božieho milosrdenstva. Napriek krásnemu veku a zdravotným problémom pripájajú všetko, čo na nich náš nebeský Otec zosiela. Najväčšiu bolesť cítili pri strate svojej milovanej dcéry, mojej sestry.“

Drahý náš Svätý Otec, učíte nás milovať v pravde a láske Boha, Ježiša Krista, ktorý prišiel na svet chudobný. Aj my chceme prijímať

túto jeho chudobu, ktorá prichádza v rôznych podobách, chceme tak prikryť malého Ježiška v jasliach láskou, odovzdanosťou do Božej vôle a odvahou kráčať za ním. V žiare a jase Božského Jezuliatka, pod ochranným plášťom nepoškvrnenej Panny a Matky Vám prajeme požehnané a sväté Vianoce a požehnaný nový rok 2020.

*Sr. M. Alica Marienková,
štatutárna zástupkyňa
Rodiny Nepoškvrnenej*

Dieťa v jasliach je kniežatom pokoja

Obľúbený mediálny kazateľ v Spojených štátoch, známy zvlášť v minulom storočí, arcibiskup Fulton Sheen, rád opakoval skúsenosť z histórie: „Prichádzali mnohí veľkí ľudia, veľké postavy dejín; prišli a odišli, ale len o jednej postave sa dá hovoriť, že bola predpovedaná, že bola túžobne očakávaná. Bol to Mesiáš, Ježiš Kristus.“ Skutočne, len o ňom sa vopred vedelo, že sa narodí, vedelo sa, kto to bude, aká bude jeho charakteristika, čo bude jeho poslaním, ale aj to, aký bude koniec jeho života.

O jeho príchode povedal sám Boh už v raji, po hriechu prvých ľudí:

„Nepriateľstvo ustanovujem medzi tebou a ženou, medzi tvojím potomstvom a jej potomstvom, ono ti rozšľiape hlavu a ty mu zraníš päťu“ (Gn 3, 15). Neskôr v dejinách, ktoré sú dejinami spásy, o Vykupiteľovi predpovedali proroci. Prorok Izaiáš, ktorého hlas počas adventného obdobia často zaznieva, nám nádherne predstavuje tohto predpovedaného, očakávaného a túženého Mesiáša: „...Chlapček sa nám narodil, daný nám je syn... zázračný Radca, mocný Boh, večný Otec, Knieža pokoja“ (Iz 9, 5).

V predpovedi proroka Izaiáša máme obraz dieťaťa. Dívame sa

do betlehemských jasiel' a vidíme dieťa – bezbranné, slabé, odovzdané, závislé od pomoci iných. Toto predpovedané Dieťa má odrazu vyriešiť problém vojen, problém hladu vo svete a ďalšie iné prejavy nepokojov, nespravodlivostí? Toto všetko má vyriešiť jednoduché dieťa, ono má byť kniežaťom pokoja, ktoré vyrieši celosvetové problémy? Keď na to pozeráme z nášho ľudského hľadiska, povieme: „Tieto nepokoje obyčajné dieťa nevyrieši!“ Z čisto ľudského hľadiska máme pravdu. Naozaj, obyčajné malé dieťa tieto problémy určite nevyrieši. Ale zabúdame alebo vôbec neveríme, že toto Dieťa nie je obyčajným dieťaťom! Toto Dieťa je Emanuel, Boh s nami! Nemajme strach vedieť si obhájiť sami pred sebou, ale aj pred inými, pred svetom vieru v túto pravdu.

Boh vedel, kedy je ten najvhodnejší čas na príchod Božieho Syna, Ježiša Krista. Na tento čas boli pripravení Mária s Jozefom, tí ktorým bolo Dieťa zverené. Aj pastieri a mudrci od východu boli pohotoví. Herodes, „múdry“ v Jeruzaleme a Betlehemčania za zatvorenými dverami nie. Tí, ktorí boli otvorení pre príchod Božieho Syna, priniesli mu dary. To, čo mali. Čo mu pri-

nesieme na Vianoce my? Veď predsa sa nezvykne prichádzať na návštevu s prázdnyimi rukami. Iste veľmi dobre vieme, že On nechce nič iné, len naše srdce, našu dobrú vôľu, náš čas, našu energiu, naše nasadenie. On chce nás.

Ježiš sa narodil ako dieťa. Je veľmi blízky deťom: „Nechajte deti prichádzať ku mne a nebráňte im!“ (Lk 18, 16). Táto výzva je veľmi aktuálna aj v našej dobe. „Nechajme deti prísť na svet!“ To sme silno vykriekli do sveta počas *Národného pochodu za život* v septembri tohto roku. A potom nechajme deti prichádzať k Ježišovi. Privádzajme deti k Ježišovi – do kostola k jasličkám. Ale nielen na Vianoce, ale denne. Učme ich modliť sa, rozprávajme im o Bohu a o jeho láske primerane ich veku a schopnostiam. Nebojme sa, že neporozumejú. Detské duše sú veľmi blízko Pánu Bohu. A ich modlitby prerážajú nebo! Ak-

tivita *Milión detí sa modlí ruženec* nebola obyčajným nápadom. Sv. páter Pio povedal: „Keď sa bude milión detí modliť ruženec, svet sa zmení.“ Tieto deti vyprosia svetu pokoj! A čo ony samé? Získajú, veľa získajú, lebo kráčajú, hoci svojimi malými krôčikmi, ale kráčajú smerom k Bohu, a ak tento smer naberú v detstve, máme nádej, že ho nepustia ani v dospelosti a budú kráčať k nebu.

Buďme počas vianočných sviatkov znova deťmi. Deťmi vo svojej úprimnosti, otvorenosti a radosti. Tak najlepšie porozumieme, že Božské Dieťa sa narodilo kvôli nám, aby vnieslo nové svetlo radosti a nádeje do našich srdiec. Nech veľká sláva prejavená Bohu na výsostiach sa premení na zemi na pokoj pre všetkých ľudí dobrej vôle.

✠ *Mons. Stanislav Stolárik,
rožňavský diecézny biskup*

Zmierenie

Pred štyridsiatimi piatimi rokmi v malej dedinke na juhu Slovenska žili dve rodiny, ktoré sa dlhé roky hnevali. Boli to blízki susedia.

V rodine Kataríny bývala s rodičmi ešte slobodná dcéra, ktorá im často dohovárala, aby sa zmierili so susedmi. Ostatné deti si už založili svoje rodiny.

V rodine Júlie mali tiež viacero detí. Ich dospelé deti sa už síce osamostatnili, ale aj oni sa hnevali na susedov, pretože rodičia im roky zakazovali priateľiť sa s ich deťmi. S Júliou a jej manželom žila ešte slobodná dcéra a trinásťročný syn. Tým bolo veľmi ľúto, že sa nemôžu priateľiť s dievčaťom od susedov.

Neďaleko nich žila nábožná rodina starkej Emílie. Starká bývala s mužom u svojej dcéry a zaťa. Veľmi túžila zmieriť rozhnevané rodiny a trápilo ju, že sa jej to nedarí. Niekoľkokrát sa ich pokúšala pomeriť, no kameň by skôr obmäkčila. Starká, veľmi dobrá a pracovitá žena, sa vždy dokázala o všetko podeliť s inými. Rada pomohla, kde mohla a k tomu viedla i svoje vnúčence, ktorých mala šesť – najmladšie malo tri a najstaršie štrnásť rokov. Otec detí pracoval v kameňolome, matka sa starala o domácnosť a o deti. Starký šiel kapce pre miestnych zákazníkov. Každý mal svoju prácu aj deti, hoci okrem najmladšieho všetci chodili do školy.

Raz starká povedala vnúčatám: „Vnúčence moje, mali by sme robiť dobré skutky, blíži sa advent a po ňom prídu Vianoce, narodí sa malý Ježiško. Veď viete, že Pannu Máriu a svätého Jozefa nechceli v Betleheme prijať, dať im prístrešie. My ich prijmemo, budeme im robiť radosť počas celého adventu. Budeme sa modliť aj za rozvadené rodiny. Súhlasíte?“

Deti súhlasili. Otec im z dreva urobil betlehem a vložil doň malé jasličky, ešte bez Ježiška. Každé z detí, keď bolo dobré, mohlo dať do jasličiek svoju slamku. V dedine nebola škola. Deti chodili do školy do susednej dediny vzdialenej päť kilometrov. Aby sa mohli zúčastniť na rorátnej svätej omši, museli ísť z domu už zavčasu ráno a chodili peši, lebo inú možnosť nemali. Potom po svätej omši šli do školy. To všetko robili preto, že chceli konať dobré skutky. Okrem toho sa každý večer s rodičmi a starkými modlili ruženec. Ich modlitby a obety čoskoro priniesli ovocie.

Blížili sa Vianoce. Starká Emília pravidelne navštevovala jedných i druhých susedov. Prosila ich, aby sa pomerili, aby na Vianoce aj u nich zavládol pokoj, radosť a láska. Túžila, aby dieťa Ježiš roz-

žiarilo aj ich domácnosti. Modlila sa a dúfala, že si navzájom odpustia. Niekoľko dní pred Vianocami starká napiekla opekance, oblátky a koláče. Deti ich v košíkoch roznášali po susedoch. Prišli aj do dvoch spomínaných rodín, do rodiny Kataríny i Júlie. Cestou sa modlili, aby Božia milosť zasiahla ich srdcia.

Tesne pred Vianocami Júlia vážne ochorela. Starká Emília prišla k nej, pomáhala jej a ošetrovala ju. Rozprávala jej o Bohu a jeho milosrdenstve. Raz sa jej spýtala: „Júlia, keby si umrela, ako sa postavíš pred večného Sudcu, keď sa hneváš so susedmi? Skús im odpustiť.“ Júlia sa zamyslela, a potom sa so starkou modlila. Deň pred Vianocami si žiadala, aby ju prišla navštíviť Katarína. Tá najprv nechcela, ale starká Emília naliehala dovtedy, kým ju neprivedla k Júlii. Susedky sa zmierili. Obidve plakali. Navzájom si odpustili všetko, čo

si za dlhé roky naubližovali. V ich rodinách sa po dlhom čase rozhostila radosť a zavládol pokoj. Starká prišla domov celá rozžiarená. Od radosti plakala a pridali sa k nej aj vnúčatá. Veď aj ony svojimi modlitbami prispeli k tomu, že sa rokmi rozhnevané susedky zmierili. Skôr ako sa začali sláviť Vianoce, dokázali si odpustiť aj manželia Kataríny a Júlie a spolu s nimi sa

zmierili aj všetky ich deti. Všetci mali naozaj radostné Vianoce.

Zmierené rodiny išli spoločne na polnočnú. Poďakovali sa Pánu Bohu a prosili o ďalšiu pomoc. Odvtedy obidve rodiny žijú v priateľstve a zhode. Napokon sa stali z nich aj dobrí kmetovci. Syn Kataríny sa o niekoľko rokov stal krstným otcom vnukovi Júlie.

Mária Bartóková

Byť bližšie k Láske

Keď mi sestrička na púti v Lurdoch povedala, aby som napísala článok do vianočného čísla časopisu, potešila som sa. Ale... ale ako písať o Vianociach, keď vonku ukazoval teplomer takmer 35°C? O čom písať? Pane, vkladám to do tvojich rúk. Prosím, daj mi dobrú myšlienku. S dôverou som to odovzdala Pánovi. Láska, to je to, o čom napíšem! Po láske túžime a na Vianoce prišlo Svetlo a Láska.

S blížiacimi sa sviatkami sa stupňuje stres. V práci sa musí všetko stihnúť, lebo je koniec roka a všetko musí byť vybavené. V obchodoch hrajú koledy už od novembra, útočia sa na naše city. Darujte niečo na charitu, na postihnuté dieťa... Regály

v nákupných centrách sa prehýbajú pod tovarom. Predajcovia útočia na nás reklamami, že bez toho či toho nemôžu byť Vianoce. Ľudia sa predbiehajú, zháňajú darčeky a jedlo, zdobia si domy. Gazdinky vypekajú, upratujú, varia... Všetci s vyplazeným jazykom čakajú na Štedrý večer.

Toto je predvianočný obraz. A kde je Ježiš? Kde je? Akosi sa stratil. Bože, kde je tvoj Syn, ktorého si nám daroval? Prečo chceme konať dobro len pred Vianocami? Prečo sa ženieme, stresujeme? Kam a pred čím vlastne utekáme?

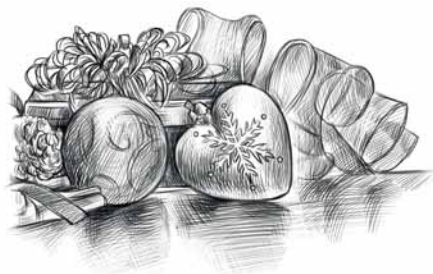
V júli išli mladí ľudia od nás na oázu. Moja dcéra ma poprosila, či jej pomôžem upiecť medovníky – na deň, keď budú mať slávnosť

Vianoc – pre takmer 50 ľudí. Piekli sme obe. Pomáhali sme si. Rozprávali sme sa a tešili sa z upečených medovníkov. Narobili sme sa, ale zalial nás neskutočne dobrý pocit. Naplnila nás láska. Vôbec nám neprekázalo, že vonku páli slnko a my sa potíme pri rúre s medovníkmi.

Už viem, prečo máme piecť koláčiky k Vianociam. Máme byť spolu. Odložiť mobily, notebooky, tablety, odložiť naše známe nestíham a dať priestor Láske. Zčať sa spolu rozprávať. Podeliť sa o radosti aj starosti. Pustiť Lásku medzi nás. Potom aj pečenie bude zmysluplne naplneným časom.

A upratovanie? Je také blízke pečeniu. Keď poviem manželovi a deťom: „Ideme upratovať!“, nechce sa ani mne. Všetci musíme odložiť svoje voľnočasové aktivity. Keď začneme, musíme sa prekonávať, ale plynúcimi minútami Láska príde medzi nás. Rozprávame sa a robota nám ide od ruky. Odmenou nie je len čistota voňajúci dom, ale hlavne, všetci sme spolu.

Po tomto vonkajšom uprataní je však dôležité upratať si aj vlastné vnútro. Čo všetko sme v ňom za celý rok naukladali! Niektorí sa pravidelne starajú o svoju dušu, ale sú aj takí, ktorí si spomenú len raz či dvakrát

za rok na milosrdenstvo nášho Pána. Žiaľ, sú aj takí, ktorí po milosrdenstve a láske vôbec netúžia. Upratujú síce svoje príbytky, naplnia dom vôňou vianočného pečiva, ale dlhoročné nánosy vo vlastnom vnútri si stále hromadia.

A čo dary? Chodíme a hľadáme, čím by sme potešili svojich najbližších. Dnes je to ťažké. Rodičia sa snažia už od kolísky dať deťom všetko a my dospelí už máme všetko potrebné. Dary uložené pod vianočným stromčekom majú spoločného menovateľa – chcú urobiť radosť. Keď dieťa nájde pod stromčekom vytúženú hračku, teší sa z nej a svojou radosťou naplňa dom. Dary nás majú spájať a my máme byť vďační aj za ten najmenší darček.

A ako to vyzerá u vás? Je varenie, pečenie, upratovanie, nákupy darčkov len o strese, prestíži, kto bude mať drahší darček? Spievate koledy, lebo sa to tak má? Je betlehem len vianočná dekorácia? A vôbec,

narodil sa Ježiš vo vás? Nezabudli ste ho vpustiť medzi vás? Pripravili ste v láske a v pokoji nielen váš domov, ale aj svoje srdce?

Skúste už v predvianočnom čase myslieť na Lásku. Ženy, nebudte nešťastné, že ste všetko nestihli upratať. Gazdinky, keď nebudete mať napečených x-druhov koláčikov, vôbec nemajte obavy. Aj jeden druh postačí. Na Vianoce nejde o množstvo a cenu darčiekov, vybrané jedlá či nablýskanú domácnosť. Je to čas, keď máme najšť cestu jeden k druhému, rozprávať sa, pomáhať si navzájom a zas a opäť byť bližšie k Láske.

Narodenie znamená začiatok. Narodením Ježiša dostávame šancu začať odznovu, zmeniť život, prehodnotiť ho, zmeniť vzťahy a správanie. A túto možnosť dostávame každý rok. Skúsme nepremrhať tento čas, lebo o rok už tento dar nemusíme dostať.

V súvislosti s Vianocami mi napadla ešte jedna myšlienka. K Vianociam akosi samozrejme patrí aj ohľaduplnosť. Ale či to patrí iba k Vianociam? Okolo nás žijú ľudia, ktorí pomáhajú a robia radosť iným bez ohľadu na dátum v kalendári.

Začiatkom prázdnin sme boli s manželom a s našim Ivkom, kto-

rý je na invalidnom vozíku, na dovolenke v Terchovej. Na slávnosť sv. Cyrila a Metoda bola v Terchovej slávnostná procesia. Netušili sme, kam procesia smeruje. Jeden pán, evidentne domáci, nám ukázal, kde procesia kráča – na vrch Oravcove, kde mala byť sv. omša. Keď sme videli ten kopec, hneď bolo jasné, že s Ivkom na vozíku nemáme šancu prejsť ani do polovice cesty. Aj napriek tomu sme sa spolu s manželom aj s Ivkom pripojili na koniec procesie s tým, že pokiaľ budem môcť ísť s vozíkom, tak pôjdeme. Potom sa otočíme a pôjdeme naspäť na chatu. Po ceste sa nám prihovorila jedna pani v červených šatách. Kráčali sme spolu s ňou. Avšak keď sme prišli na poľnú cestu, nedalo sa s vozíkom pokračovať, a tak sme sa rozlúčili a išli sme naspäť. Chvíľku sme zostali stáť na okraji poľnej cesty, pretože sme sa vyhýbali autám, ktoré išli hore. Zrazu jedno auto pri nás zastavilo: „Nechcete sa zvieŕ hore?“ – oslovil nás príjemný hlas. Plní údivu sme povedali: „Áno.“ Skôr ako sme sa spamätali, pán, ktorý šoféroval, vyskočil z auta, naložil vozík a manžel preložil Ivka do auta. Ani sme sa nenazdali a už sme šli na vrch, o ktorom sme boli len pár

minút pred tým presvedčení, že je pre nás s Ivkom nedosiahnuteľný. Keď sme vystúpili, pán nám povedal, že ak tam vydržíme do konca sv. omše, odvezie nás naspäť.

Ale s naším Ivkom to nie je až také jednoduché. Dlhو nevydrží sedieť vo vozíku, po istom čase začne byť nervózny a musíme ho dať ľahnúť. A my sme nemali ani deku, ktorú by sme položili na trávu. Čo už, nejako to snáď zvládneme. Po krátkej dobe vyšla na kopec i pani v červených šatách. Prišla za nami prekvapená, ako sme sa dostali hore. Tak sme jej povedali, ako nás vzali manželia z Terchovej hore autom. Medzi rečou som jej povedala, že škoda, že nemáme deku, lebo Ivka nemôžeme položiť na zem len tak. Pani odišla a o chvíľku sa vrátila aj s dekou a povedala, že oni majú dve de-

ky, tak nám jednu požičajú. Ivka sme uložili na deku, a tak sme mohli byť účastní na sv. omši, ktorú celebroidal Mons. Tomáš Galis. Po skončení sv. omše Ivko dostal požehnanie od pána biskupa. Deku sme panej vrátili a manželia, ktorí nás vyviezli na vrch, nás vzali aj naspäť. Boli sme vďační týmto ľuďom, ktorí nám pomohli, hoci vôbec nemuseli.

Pre Pána nič nie je nemožné! Chcel, aby sme vyšli na vrch a zariadil to. Aj napriek uponáhľanej dobe Pán nás neopúšťa, zas a znova prichádza k nám cez ľudí, ktorí nás vypočujú, povzbudia, prítulia, pomôžu nám... Je len na nás, či prijmemo Ježiša do nášho srdca, do nášho života a budeme s ním každý jeden deň v roku a nielen na Vianoce.

Mirka

Svätý Vincent de Paul medzi nami

Skoro tri mesiace putovali po rôznych miestach Slovenska, ale aj Čiech a Moravy relikvie svätého Vincenta de Paul. Tento svätec milosrdnej lásky aj dnes svedectvom svojho života ohlasuje, že milosrdná láska získava svet. Hoci skôr, ako priputovali jeho relikvie na Slovensko, bol tento svätec pre mnohých možno neznámy alebo vedeli o ňom iba veľmi málo, dnes ho už mnohí poznajú oveľa viac. Mali možnosť aspoň chvíľu stráviť pri jeho relikviách a dovolili, aby sa aj ich srdce dotkla milosrdná láska.

Zabezpečenie takéhoto putovania je spojené s nemalým úsilím, námahou i časom mnohých ľudí, ktorí sa na to podujali s veľkým zápalom a elánom. Nešlo im o vlastnú popularitu, o svoje zviditeľnenie, ale o to, aby aj takýmto spôsobom tu a teraz Boh prostredníctvom sv. Vincenta svojou milosrdnou láskou získaval svet, ľudí dnešných čias.

Relikvie tohto svätca sprevádzali počas jeho putovania viacerí ľudia, ktorí sa po určitom úseku cesty menili. Jediný, ktorý ho sprevádzal po celom Slovensku, bol šofér auta, ktoré prevážalo relikviár z miesta na miesto, pán Vít. Práve jemu sme položili niekoľko otázok.

Ako ste prijali správu, že práve vy budete ako šofér sprevádzať relikvie sv. Vincenta de Paul?

Prijal som to ako veľkú milosť. Je to niečo celkom iné, ako keď mi oznámia, dnes pôjdeš hrať na sobáš alebo na pohreb (som organizáta). Nie je síce jednoduché byť tri mesiace preč od svojej rodiny, ale som rád, že aj manželka mala pre to pochopenie.

Sv. Vincent pre vás určite nebol niekým neznámym. Ako ste sa s ním zoznámili?

Sv. Vincent je mi známy už aj tým, že dva roky pracujem u sestier vincentiek ako údržbár. Táto práca je naozaj vymodlená. Niekoľko rokov som robil údržbára v jednom hoteli. Toto prostredie mi nevyhovovalo a prosil som Pána, aby mi on sám ponúkol nejakú vhodnejšiu prácu. Nemodlil som sa na ten úmysel iba sám. Vo štvrtok večer som šiel

na autobusovú stanicu, kde som sa stretol s jednou sestričkou vincentkou. Chvíľu sme sa rozprávali a prišla reč aj na moju prácu. Určite to nebola náhoda, keď mi povedala, že oni práve hľadajú údržbára. V piatok som už nastúpil na nové miesto, do provinciálneho domu sestier vincentiek. Tak som sa bližšie zoznámil aj so sv. Vincentom.

Ako vnímate sv. Vincenta?

V prvom rade ako toho, kto dokáže vyprosiť uzdravenie. Prečo? Sám som to zakúsil. Tesne predtým, ako som mal nastúpiť do služby ako šofér „Vincentovho auta“, mal som úraz. Pri páde som si zranil koleno. Keďže na jednom som už mal operovaný meniskus, po páde mi bolo jasné, že teraz sa zrejme odtrhol na druhom kolene. S veľkou námahou som sa vo veľkých bolestiach doslova doplazil do izby na gauč.

Nechcel som ísť hneď k lekárovi. Chcel som ostať v izbe sám. Modlil som sa ruženec a sv. Vincentovi som jednoducho povedal: „Vinco, vieš, ak ťa mám voziť po celom Slovensku, tak mi to tam hore vybav, lebo s takým kolenom to nepôjde!“ Zaspával som s veľkými bolesťami a ráno som sa zobudil s úsmevom na tvári. Koleno bolo v poriadku.

Aká bola atmosféra pri preberaní relikvií v Ríme?

Ja osobne som v Ríme nebol, tam ho preberali pátri vincentíni. Oni ho potom doviezli do Nitry, kde sa ešte na mieru upravovalo vnútro auta. Práve vtedy som si mohol tieto relikvie prvýkrát uctiť.

Ako prijímajú ľudia na jednotlivých miestach relikvie tohto veľkého svätca milosrdnej lásky?

Tí, ktorí sú veriaci, tí ho prijímajú s veľkým oduševnením a s veľkou dávkou pokory. Vidieť, že príklad jeho života si získava ich srdcia. Inak je to s neveriacimi. Zažil som aj to, že sa ma pred kostolom pýtali, kedy bude pohreb, na ktorom cintoríne bude ten Vincent pochovaný, či pôjde na kremáciu, či bol rodák z ich mesta... Stalo sa aj to, že istý pán sa vysmieval tomu, že ľudia aj v dnešných časoch veria... Tých negatívnych skúseností je však oveľa menej.

K relikviám prichádzajú skôr starší alebo aj mladší ľudia?

Záleží od toho, kedy a v akom čase sú relikvie prítomne na tom-ktorom mieste. Keď je to dopoludnia niekde na dedine, tak prichádzajú skôr starší ľudia, tí mladší sú v zamestnaní, deti a mládež v škole. Popoludní sa už nahrnú ľudia všetkých vekových kategórií. Nie je to iba záležitosť babičiek. Svätý Vincent oslovuje aj mládež a prichádza hodne detí. Na niektorých miestach trochu chýba stredná generácia, ktorá ešte tak trochu „dýcha“ minulým režimom.

Čo môže sv. Vincent ako misiónár lásky povedať ľuďom v súvislosti s Vianocami?

Myslím si, že každý deň môžeme mať Vianoce vo svojom srdci. Keď máme v duši milosť posväcujúcu, môže prísť Ježiš, môže sa v nás narodiť, môže byť v nás a cez nás môže šíriť lásku všade tam, kde sme. Na Vianoce by sme sa mali pripraviť najmä dobrou svätou spoveďou, aby sme sa mohli naplniť láskou a potom ju rozdávať. Nikto z nás nedostáva lásku preto, aby ju mal sám pre seba. Každý dar, každú charizmu dostávame preto, aby sme ju mohli dávať ďalej. Keď ju nebudem dávať ďalej, keď nebudem využívať dary, ktoré som od Boha dostal, môžem o nich prísť. Boh mi môže dar, ktorý nevyužijem, odňať a dať ho niekomu inému. Ja sa však budem zodpovedať za to, že som jeho dar nevyužil.

Toto je odkaz sv. Vincenta de Paul. Počas svojho života veľmi odporúčal svätú spoveď, v mnohých prípadoch aj generálnu sv. spoveď. Vďaka sv. spovedi budeme mať čisté srdce, ktoré je pripravené prijať Boha – lásku, ktorý na prvé Vianoce v Betleheme prišiel na svet a denne chce prichádzať do ľudských sídc. Aj cez nás dnes môže milosrdná láska získavať svet. A Vianoce sú vlastne práve o láske. Nech je sv. Vincent patrónom tohoročných Vianoc!

Pánovi Vítovi ďakujeme za nadšenie, s ktorým sa ujal svojej služby a vyprosujeme mu srdce plné milosrdnej lásky, ktorá sa bude neustále rozdávať.

Za rozhovor ďakuje sr. M. Alžbeta

Panna Mária – Rozväzovačka uzlov (4. časť)

V tretej časti úvah o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov – sme si podľa prednášok pátra Eliasa Vellu predstavili Pannu Máriu ako náš vzor. Hovorili sme o tom, že Mária, naša Matka chce zobrať naše uzly, teda naše slabosti a nedostatky do svojich rúk, aby ich predložila Ježišovi. Na to, aby sme to dokázali, potrebujeme silu, ktorá prichádza jedine od Boha. A to je práve tá chvíľa, keď prichádzame k Márii, aby nám pomohla rozviať uzol.

V tomto článku o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov – si povieme o rozhodnutí, ktoré musíme urobiť, aby náš život nevyzeral tak, že budeme stále zomierať. Budeme hovoriť o tom, že ak ja verím v skutočnosť, že Boh ma miluje, potom sa moje správanie zmení. Ak ja napriek svojim uzlom ostávam radostný, znamená to, že žijem. Dovoľujem Ježišovi, aby skrze Máriu rozväzoval uzly v mojom živote. Spolupracujem.

Môžeme si byť istí, že na našej ceste za Ježišom sa vždy budú nachádzať nejaké uzly. Aké rozhodnutie musíme teda urobiť? Rozhodnem sa, že nebudem zomierať. Alebo lepšie povedané, rozhodnem sa, že zomriem len raz. Nebudem žiť celý svoj život tak, že budem neustále umierať. Pretože si môžem vytvárať jeden uzol za druhým. Ak niekto príde za mnou a povie: „*Viete, ale ja som veľmi agresívny.*“ Poviem mu: „*No tak zomieraš.*“ Ak som žiarlivý, tak som neustále smutný, takže zomieram. Ak neustále bežím za mocou alebo sa zháňam za peniazmi, zomieram. Spôsobujem to, že môj život je taký mizerný. Boh ma nestvoril preto, aby som bol smutný. Zaiste v mojom živote sú aj chvíle utrpe-

nia, ale tieto chvíle utrpenia nesmú spôsobiť to, že z môjho srdca vymizne radosť.

Čo znamená byť nažive? Byť nažive v prvom rade znamená žiť ovocie Ducha Svätého. Byť plný lásky voči každému. Byť plný pokoja. Kdekoľvek som, tak tam prinášam pokoj. Som trpezlivý. Viem, ako čakať na Boží plán. Som nežný voči každému, som ponížený a nena-mýšľam si, že som lepší ako ostatní. V takomto prípade som nažive. Som živý. Neumieram. Byť živý znamená, že verím a cítim, že ma Boh miluje. Jedna z vecí, ktorá ma robí smutným, je to, že si myslím, že tí, ktorí sú okolo mňa, ma nemajú radi, že títo ľudia ma opúšťajú, že si ma necenia. Ale ak verím, že Boh ma miluje, to spôsobuje,

že som radostný. A to je skúsenosť, ktorú musím cítiť vo všetkých okolnostiach svojho života. Uzly v našom živote sú stále prítomné. A my si myslíme, že kvôli týmto uzlom náš život nemá význam. Ale ak ja verím, že Boh ma v každej situácii miluje, tak moje správanie sa úplne zmení.

Aj keď sú tu situácie, ktoré sa mi nepáčia: Nie som rád chorý. Manželskému páru sa nepáči, že nemôže mať dieťa. Mladé dievča nemá radosť, že je bez partnera, biznismen nie je rád, ak sa mu nedarí v jeho podnikaní. Toto sú uzly. Ale ak ja napriek týmto uzlom ostávam radostný, tak to potom znamená, že žijem. Uvedomme si, že radosť a utrpenie nejdú navzájom proti sebe. Niekedy sa stretne s ľuďmi, ktorí žijú normálny život. Sú zdraví, majú dobrú prácu, majú dobrú rodinu, a napriek tomu vám povedia: „Som smutný.“ Častokrát sa stáva, že trpiš, ale v tvojom srdci je radosť. Je to radosť svätcov. Je to radosť pátra Pia, ktorý napriek stigmám, ktoré mal, bol stále radostný. Je to radosť Maximiliána Kolbeho, ktorý napriek tomu, že bol zatvorený v bunkri hladu a zomieral, bol plný radosti, spieval. Čiže toto sú ľudia,

ktorí žijú. Sú to ľudia, ktorí dovoľujú Ježišovi, aby skrze Máriu rozväzoval uzly ich života.

Človek, ktorý žije, vie ako druhým odpustiť. Častokrát neodpustíme preto, lebo si povieme. „*Ten si nezaslúži moje odpustenie. To on musí prísť za mnou požiadať ma o odpustenie.*“ Použijeme celú svoju logiku, aby sme sa mohli ospravedlniť z toho, že nechceme odpustiť. Ak mám horkosť vo svojom srdci, ak tam mám zatrpknutosť, tak nežijem, zomieram. Uzly tam ostávajú. Ako keby som hovoril Márii: „*Ďakujem ti, Mária, že mi chceš pomôcť, ale tieto uzly nemôžu byť rozviazané.*“ Človek, ktorý žije, je osoba, ktorá miluje. Akým spôsobom sa podobáme na Boha? Pretože Boh je láska. On ma stvoril s potenciálom milovať a byť milovaný. Čím viac milujem, tým viac žijem svoju identitu. Čiže čím viac sa stanem láskou, tým viac sa stanem sám sebou. Sme stvorení na obraz Boha. Teda ak milujeme a milujeme každého, bez toho, že by sme očakávali niečo na oplátku, tak vtedy žijeme.

Čo znamená umývať nohy iným ľuďom? Bez toho, aby sme si to uvedomovali, očakávame, že druhí ľudia budú nohy umývať nám, pre-

tože sme egoisti, sme sebeckí. Ale sebecko ma nevedie k životu. Zrelou osobou nie som vtedy, keď mi ostatní slúžia, ale keď ja slúžim ostatným. Ak dokážem vidieť svetlo vo všetkom, neumieram, ale žijem. Boh vie vyťažiť dobro aj z tých vecí, ktoré sa nám zdajú byť vo svojej podstate zlé. My sa dotýkame svojimi rukami okolností a musíme uznať, že niektoré okolnosti sú plné utrpenia, sú zlé. Keď stojím pred takouto situáciou, môžem upadnúť do paniky a úplne stratiť kontrolu. Alebo sa môžem obrátiť na Boha a opýtať sa ho? „*Môj Pane, chceš mi niečo povedať cez túto situáciu? Aká je tá pozitívna, svetlá stránka tejto situácie?*“

Človek, ktorý žije a neumiera, je človek, ktorý ide na ceste k Ježišovi a s Ježišom. Ja môžem ísť na ceste k Ježišovi, a to je napríklad vtedy, keď študujem, teologicky sa vzdelávam, čítam Písmo. Kráčať k Ježišovi a s Ježišom znamená znova

a znova s ním zakúšať nové skúsenosti. Pozrime sa, ako Ježiš vyučoval apoštolov. Zobral ich na horu Tábor a tam im dal prežiť nádherne zážitok jeho slávy. Ale tiež ich zobral do Getsemanskej záhrady, kde mali skúsenosť trpiaceho Ježiša. Zažili skúsenosť Ježiša, ktorý sa cítil opustený Bohom.

Takže kráčať po ceste k Ježišovi neznamena ísť jednoduchou, ľahkou cestou, ale znamená to ísť s ním po ceste vo všetkých udalostiach jeho života. A to znamená ísť cestou s ním, a nielen kráčať k nemu. Prosiť Máriu, aby rozväzovala moje uzly, znamená prosiť ju, aby bola mojou Matkou vo všetkých skúsenostiach môjho života. Mária nerozväzuje môj uzol magickým spôsobom. Naopak, ona chce moju spoluprácu. Chce, aby som spolupracoval a aby som urobil tú svoju malú časť.

*Z prednášok P. Eliasa Vellu
spracovala sr. M. Jaroslava
(Pokračovanie v budúcom čísle)*

Viera je cesta do neba

Hrdinkou tohto príbehu je Otká. Už niekoľko rokov je pacientkou onkologického oddelenia. Z vlastnej skúsenosti vie, že nie je ľahké

žiť s vedomím zákernej choroby. Jej diagnóza: rakovina prsníka.

Odpoveď na otázku, čo ju drží pri živote, nám dáva ona sama:

Mojou veľkou silou je viera. Úžasná viera, dar z neba, v ktorej žili moji veľmi dobrí a nábožní rodičia. Oni nám ju vstěpeovali už od malička. Bola to viera, ktorá mi pomohla zvládnuť situáciu v onkologickej ambulancii, keď som počula slová lekára, ktorý mi oznámil výsledky histologického vyšetrenia: „Milá pani, je mi to ľúto, ale musím vám oznámiť, že máte veľmi agresívny druh rakoviny, ktorý postihuje metastázami kosti.“

Pán doktor vyslovil tieto slová veľmi opatrne a s veľkým citom, ale napriek tomu bolo veľmi nepríjemné počuť ich. Vo vnútri svojej duše som počula iný hlas: „Si veriaca, zvládneš to. Vydrž!“

Bola to veľká viera, ktorá Otku pomohla prijať tieto slová a dodala jej chuť napriek všetkému žiť ďalej.

A Otku pokračuje vo svojich spomienkach:

Hneď som sa odovzdala do Božích rúk a s Božou pomocou som sa snažila prijať svoju novú situáciu. Blížili sa Vianoce, sviatky, počas ktorých oslavujeme narodenie Pána Ježiša. Počas adventného obdobia som prosila Pána Ježiša o svätú trpezlivosť v ťažkej chorobe a podala som mu svoju ruku s prosbou:

„Dobrý Ježiš, vrúcne ťa prosím, vždy ma pevne drž za ruku a veď ma životom. S tebou sa všetko ľahšie znáša. Ďakujem ti.“

Pozorovala som, ako sa Otku s veľkou dôverou a odovzdanosťou snaží čo najlepšie prežívať dosť časté kontroly na onkológii aj samotnú liečbu. Nie vždy to bolo ľahké, ale viera robí zázraky. Všetko robí ľahším a pomáha v každom čase.

Vianoce sú už blízko, pred dvermi. Na chodbe onkológie stojí krásne vyzdobený vianočný stromček s trblietavými farebnými svetielkami. Pacienti sa z neho tešia a niektorí sa pri ňom aj fotografujú. Ani Otku nie je výnimkou. Je dojmavé hľadiť na úsmevy bielych, chorobu poznačených tvári. Všetci sa tešia na pamätnú fotografiu, ale najviac sa tešia na Vianoce, na príchod nášho Spasiteľa. Chodbou sa ozývajú nádherné vianočné piesne a koledy. Aj takto sa snažia zamestnanci nemocnice pripomenúť pacientom blížiac sa sviatky a spríjemniť im dlhé chvíle čakania na vyšetrenie a liečbu.

Pacienti postupne vychádzajú z ambulancie, prajú si radostné sviatky a pomaly odchádzajú domov. Je

medzi nimi aj Otká. Teší sa, že Vianoce strávi v kruhu svojej rodiny. Ďakuje Bohu, že sa ich dožila.

Prichádza domov. Ochoťne sa zapojí do prípravy stromčekov v kostole, do zhotovenia kvetinovej výzdoby oltárov, tak ako to už roky robieva spolu so svojimi príbuznými a kamarátkami. Snaží sa, hoci sa necíti dobre. Svoju bolesť však ukrýva a navonok nedá nič znať. Teší sa z príchodu Pána Ježiša. Veď je to čas naplnený veľkou radosťou v záplave vianočnej výzdoby a spevu. Ani počas týchto Vianoc Otká nechýbala v chrámovom spevokole. Ako po iné roky. Vždy v ňom rada spievala.

Aké je to pre ňu úžasné, že napriek svojej chorobe môže prísť do chrámu a s úctou prijať do svojej duše Pána Ježiša. Aj dnes ho môže privítať vo svojom srdci a porozprávať sa s ním. Akým povzbudením je jej vyznanie: „Toto všetko ma v mojej ťažkej chorobe držalo a ešte stále drží!“

Po Vianociach Otká opäť pokračuje v liečbe na onkológii. Nikdy som u nej nevidela zamračenú tvár, nikdy sa nest'ážovala na chorobu. Verí, že Pán Boh jej dá len toľko utrpenia, koľko dokáže uniesť. Aj

ona by chcela byť zdravá. Túži po tom ako ostatní pacienti. Ale nezúfa. Všetko pokorne prijíma. Nakonca sa snaží povzbudzovať aj iných pacientov. A to je veľmi dobré a užitočné. Jej spolupacienti vedia, že aj ona je vážne chorá, vedia, že s vierou prekonáva svoju chorobu... a to dodáva silu a chuť do života aj im. Aj oni potom povzbudzujú iných.

Treba si navzájom pomáhať! Viera je obrovská sila. Kiež by rástla vo všetkých chorých, ale aj v zdravých ľuďoch na celom svete!

Viera je poklad. Viera je život. Viera je cesta do neba. Šírme ju a chráňme. Aj tomu nás učí pacientka Otká.

Božena

Svedectvá a spomienky

na sestru M. Bernadetu

Stretnutie, ktoré zmenilo môj život

V knihe Blahoslavení... od Renáty Čupcovej sa píše: „...Raz som sa dočítala o sestre Bernadete z Vrúcka, že chodí k väzňom a mnohých už získala. V srdci som pocítila túžbu, aby sa stretla aj s Vladom a priniesla mu milosť viery. A Pán to urobil. Sestra Bernadeta sa s ním stretla. Cez modlitby jej rehoľných sestier a dobrých ľudí z nášho spoločenstva Vlado dostal milosť od Panny Márie a obrátil sa...“

Bol rok 1998. Ako mladý väzeň, odsúdený na 23 rokov samoty, som zúfalo hľadel na stenu vo svojej cele, keď sa zrazu otvorili vonkajšie dvere a za mrežou sedela na vozičku útle rehoľná sestra. „Sláva Bohu a Nepoškvrnenej!“ povedala s radosťou a s úsmevom na tvári požiadala príslušníka, aby otvoril aj vnútornú mrežu. Ten najprv váhal, lebo sa to nesmel, no aj napriek zákazu nedokázal nič povedať a urobil to... Sestrička Bernadeta pomocou bariel prišla ku mne, dala mi krížik na čelo

a spolu sme si sadli na posteľ. Bolo to pre mňa veľmi silné stretnutie, lebo nikdy predtým neotvorili mrežu mojej cely bez toho, že by ma nedali do pút a nepripomenuli mi, že som zlý a nebezpečný! Zrazu som cítil, že ma má niekto rád a dôveruje mi! Sedel som pri sestričke ako dieťa, ktoré potrebuje pomoc. Nepamätám si všetko, čo mi rozprávala, no jej láska, pokoj a vľúdnosť, ktoré boli v prostredí väzenia naozaj niečím výnimočným, naplnili moje hriechmi zranené srdce tým najlepším, čo som potreboval, aby som začal odznova, aby som aj v zamrežovanom svete našiel zmysel života a opäť bol raz človekom, za ktorého ma už skoro nikto nepokladal...

Nikdy nezabudnem na toto prvé stretnutie so sestrou Bernadetou, ktoré tak veľmi zmenilo môj život. Sestrička mi svojím príkladom života viery, blízkosťou a dobrom ešte ako neveriacemu odhalila a odovzdala Božiu lásku. A nemôžem zabudnúť ani na jej prorocké slová pri odchode, keď ma jemne chytila za ruku a povedala: „Syn-

ku, buď sa budeš búriť a zblázniš sa tu, alebo sa staneš mníchom a vstúpiš do nového života...“ To bola veľká výzva, provokácia v tom najlepšom zmysle slova, svetlo v tme, cieľ cesty cez väzenskú púšť... Najprv som to bral len ako niečo osobné, ako príležitosť niekomu ešte dokázať, že ten navonok silný väzeň, ktorý toľkých sklamal a zranil, nie je porazený. Sestra Bernadeta mi k naplneniu tejto výzvy nechala ten najlepší prostriedok – ruženec! Začal som sa modliť a rýchlo som pochopil, že to nie je len o mne, o niečom, čo ma navonok okrášli a pomôže mi uniknúť z toho miesta. Modlitba ruženca ma nevzdďaľovala od ťažkostí väzenského života, ale naopak pomáhala mi prijať každý deň so všetkým, čo priniesol, a takto vedený Pannou Máriou nasledovať pokorného Ježiša; nachádzať znaky jeho prítomnosti tam, kde som...

Bol to bolestivý proces očisťovania a odpútania sa od všetkého, čo mi bránilo vo vzťahu s Bohom, aby som zanechal úplne všetko, pokorne padol na kolená a dovolil Bohu, aby ma miloval tak, ako on chce. Všetko ma viedlo ku križu, kde som pochopil, že Ježiš zomrel aj za mňa a teraz chcem ja urobiť

niečo pre neho. Chcem zmeniť svoj život! Sestra Bernadeta mi na tejto ceste stále pomáhala listami, ktoré mi pravidelne písala, a najmä modlitbou, do ktorej zapojila aj svoje spolusestry a tiež chorých z Rodiny Nepoškrvnenej. Dnes preto s istotou môžem povedať, že vedený Pannou Máriou cez tajomstvá ruženca, vychovávaný Božím slovom, ktoré v tichu samotky prenikalo do hlbín môjho svedomia a vyzývalo ma konať dobro, a vďaka modlitbám sestričiek a chorých z RN som dokázal urobiť najlepšie a najdôležitejšie rozhodnutie v živote: Vstanem, pôjdem k Otcovi a poviem mu: „Otče, zhrešil som. Už nechcem pred tebou utekať! Prosím, obráť ma!“ A čo urobil Otec? To, čo

robí vo svojej láske k hriešnikom stále – objal ma, prijal a krstom zvýšil na dôstojnosť Božieho dieťaťa. Dal mi všetko: nové srdce, nového ducha, nový život...

Po čase prípravy som s myšlienkou na prísľuby Panny Márie pre tých, ktorí sa modlia ruženec, v mesiaci máj, ktorý je venovaný Božej Matke, prijal na samotke sviatosť krstu, birmovania a prvé sväté prijímanie. Bolo to moje ďalšie osobné stretnutie so sestrou Bernadetou, ktorá ma na tento deň pripravovala, a zabezpečila aj kňaza, otca Jozefa Hanzélyho. Bol to najkrajší deň vo väzení, krajší ako deň môjho prepustenia, lebo týmito sviatosťami som dostal ten najvôlejšie Boží dar, milosť znovuzrodenia, odpustenia hriechov. Ako apoštol Pavol som si vtedy dovoľil povedať: „Už nežijem ja, ale vo mne žije Kristus.“ Už nie som len izolovaný väzeň, číslo 37147, ale som kresťan, človekom slobodný v Kristovi. Bol som milovaný Božie dieťa, ako to bolo napísané aj na torte, ktorú na túto slávnosť upiekli sestričky vo Vrúcku. V tento deň som sa mohol dlhšie rozprávať so sestričkou Bernadetou, ktorá mi dala mnoho vzácných rád pre život viery. Stala sa mojou duchovnou

matkou, ktorá ma sviatosťami doviedla do rodiny Cirkvi a aj do Rodiny Nepoškvrnenej. Odvtedy som sa už nikdy necítil osamelý a bezradný, nikdy bez opory, nikdy bez lásky, nikdy bez ochrany a Božej pomoci. Takto bol čas môjho väzenia, ktorý je v ľudských očiach len časom trestu, pre mňa Božím časom, časom milosti. Boli to dlhoročné duchovné cvičenia v malej cele, do ktorej sa v spomienkach rád vraciam. Tieto spomienky sú vždy spojené aj so sestrou Bernadetou, ktorú tam za mnou priviedla Panna Mária. Tam som sa v Máriinej škole naučil modliť, tam ma v tichu čakal Ježiš a cez sviatosti ma uzdravil a oslobodil, tam som našiel zmysel života v živote pre druhých.

Po osemnástich rokoch ma sudca za dobré správanie predčasne prepustil. Odpustil mi päť rokov, čo považujem tiež len za prejav Božej prozreteľnosti, lebo pred takýmto súdom sa odpúšťa v mesiacoch a nie v rokoch! Ale Pánu Bohu nič nie je nemožné. Takto to malo byť, aby som mohol aj ja navštíviť sestričku Bernadetu, ktorá už ležala len na lôžku tak, ako ona navštívila mňa. Podarilo sa mi to krátko po prepustení vďaka pani Alžbete, členke RN, s ktorou nás tiež spoji-

la sestra Bernadeta. Pani Alžbeta ma zaviezla do Vrúcka a mohol som byť chvíľu so sestričkou priamo pri jej lôžku. Už nič nerozprávala, ale v rukách mala ruženec a tým mi opäť povedala tak veľa...

O pár mesiacov, keď si ju Pán povolal do Otcovho domu, stál som pri jej rakve a pri hrobe v Ružomberku, kde som sa vrátil aj minulý rok, aby som na jej pomník položil obrázok s pozvánkou na zloženie mojich sľubov čistoty, chudoby a poslušnosti. Poďakoval som sa sestričke za to, že aj v zasvätenom živote, v službe tým najbiednejším, opusteným a nechceným môžem čerpať z toho, čím obohatila moju dušu a uskutočňovať, čo ma naučila svojím osobným svedectvom žitého evanjelia. Sľuby som skladal do rúk otca biskupa Františka Rábeka v nedeľu Božieho milosrdenstva o 15. hodine a vedel som, že tak ako vždy bola sestrička Bernadeta o tomto čase so mnou spojená cez modlitbu, tak je so mnou aj teraz a dokonca je ešte bližšie.

„Čo je svetu slabé, vyvolil si Boh, aby zahanbil silných.“ Sestrička Bernadeta, útla rehoľná sestra pripútaná na invalidný vozík a odkázaná na pomoc iných, svojím trpezlivým znášaním utrpenia, svojou slabosťou a krehkosťou, v ktorej bola ukrytá

jej jedinečná skúsenosť s Bohom – Láskou, zahanbila mnohých silných, a tým akoby prebudila, dala silu vstať a uvedomiť si, čo je dôležité. Takto som aj ja pochopil, že nie tvrdosť a zlo je mojou silou, ale naopak, pokora a služba druhým, ktorá nesie v sebe silu lásky.

Sestre Bernadete tak ako sv. Pavlovi stačila Božia milosť, aby sa v jej slabostiach prejavila Kristova sila, a preto mala taký veľký vplyv na to, že zachránila môj život a dušu pre večnosť. A to je veľký zázrak. Len z Božej milosti sme tým, čím sme! „Nie je nič viac a nič menej než tvár, ktorú nosí láska, keď sa stretne s nedokonalosťou, slabosťou, zlyhaním a hriechom“ (Joseph Cook).

Spomienka na sestričku Bernadetu je prepojená s mojím vnútorným prežívaním a s vďačnosťou. Preto je spomienkou môjho srdca, v ktorej je sestrička stále prítomná. Tu, ako aj v modlitbách, sa spolu často stretávame a mňa to neustále obohacuje a ovplyvňuje moje pocity, správanie a tým aj konanie v mojom živote, v živote kresťana a zasvätenej osoby.

Vďaka Pánu Bohu i Panne Márii za našu sestričku Bernadetu!

br. Márius-Dismas

Fatima stále aktuálna

Posolstvo Fatimy je aktuálne v každom období cirkevného roka aj v tom, ktoré prežívame teraz, vo vianočnom období. Panna Mária vo Fatime pozýva nielen tri, dnes už sväté fatimské deti, ale aj každého z nás k modlitbe ruženca, k modlitbe za pokoj a k pokániu. Skôr, ako sa deti stretli s Pannou Máriou, niekoľkokrát mali videnie anjela. Dnes by sme sa chceli zamyslieť práve nad touto skutočnosťou.

Posolstvo anjela v Betleheme – posolstvo anjela vo Fatime.

„V tom istom kraji boli pastieri, ktorí v noci bdeli a strážili svoje stádo. Tu zastal pri nich Pánov anjel a povedal im: ‚Nebojte sa! Zvestujem vám veľkú radosť, ktorá bude patriť všetkým ľuďom: Dnes sa vám v Dávidovom meste narodil Spasiteľ, Kristus Pán...‘ A hneď sa k anjelovi pripojilo množstvo nebeských zástupov, zvelebovali Boha a hovorili: ‚Sláva Bohu na výsostiach a na zemi pokoj ľuďom dobrej vôle...‘ (Lk 2, 8-11).

Táto návšteva anjelov na betlehenských nivách pôsobí ako balzam na dušu počas celých Vianoc. A potom akoby všetko začalo upadať do zabudnutia, akoby spev anjelov bol len sladkou rozprávkou z minulosti určenou pre deti. Aby sa nám toto nestalo, najprv si živo predstavme túto udalosť – anjeli

v Betleheme oznamujú, že príchodom Mesiáša sa začína plniť plán spásy ľudského pokolenia. A ako silne zaúčinkovali na pastierov chvály nebeských zástupov, radosť celého neba, že nám – hriešnym ľuďom sa otvára prístup do nebeskej blaženosti. Pastieri sa ponáhľali do Betlehema, píše svätý Lukáš, a stali sa potom šíriteľmi radostnej zvesti o Ježišovom narodení. Podobne ako Panna Mária pri zvestovaní a pastieri v Betleheme prijali posolstvo anjela a šírili ho ďalej, buďme i my ohlasovateľmi posolstva spásy, buďme tvorcami pokoja a svojím životom sa staňme Kristovými svedkami v dnešnom svete.

Aby sme si pripomenuli naliehavosť tohto nášho poslania, z Božieho poverenia prichádza v roku 1917 do Fatimy Panna Mária so záchranným plánom pre padnuté ľudstvo. Už predtým, v roku 1916, tak ako

v Betleheme k pastierom prichádza niekoľkokrát anjel k trom fatimským deťom, aby im pomohol pochopiť hĺbku posolstva, ktoré im čoskoro odhalí Panna Mária v Cova da Iria.

Skúsme sa zamyslieť nad podobnosťou vianočného a fatimského posolstva:

Prvé zjavenie anjela fatimským deťom

Anjel sa predstavil ako anjel mieru. Lucia o tom píše: Pokľakol na zem, sklonil čelo až k zemi a prikázal nám opakovať trikrát tieto slová: „Môj Bože, verím v teba, klaniam sa ti, dúfam v teba, milujem ťa! Prosim o odpustenie pre tých, čo v teba neveria, tebe sa neklaňajú, v teba nedúfajú a teba nemilujú.“ Potom vstal a žiadal, aby sme sa takto modlievali. Od tej doby sme trávili dlhý čas tým, že sme hlboko sklonení opakovali túto modlitbu, až sme niekedy zmorení únavou padali.

Fatimské deti pochopili hĺbku poklony anjela pri modlitbe, rovnako ako pastieri v Betleheme boli očarení spevom anjelských chórov. A obsah modlitby? – V Betleheme anjeli privolávali „pokoj ľuďom dobrej vôle“ a vo Fatime anjel naučil deti modlitbu odčisťovania urážok Stvoriteľa, aby sa znova navrátil pokoj, ktorý ľudia hriechom stratili.

Druhé zjavenie anjela

Anjel sa ukázal deťom pri hre a naliehavo ich povzbudzoval k modlitbe, ale i k obetám na zmierenie za hriechy, ktoré zraňujú Boha, a ako prosbu za obrátenie hriešnikov. V tom čase zúrila vo svete vojna a každý túžobne očakával pokoj. Boh nám cez fatimské deti ukazuje, že pôvodcom všetkého nepokoja a zla je hriech, ktorý treba odčisťovať pred Božou spravodlivosťou. Je pozoruhodné, že obeť a modlitby fatimských detí prispeli k záchrane Portugalska.

Tretie zjavenie anjela

Anjel sa ukázal deťom, keď sa pri pasení ovečiek modlili modlitbu, ktorú ich naučil. Nad sebou uvideli svetlo, vstali a zbadali anjela.

Lucia píše: „V ľavej ruke držal kalich, nad ním sa vznášala hostia, z ktorej kvapkalo niekoľko kvapiek krvi do kalicha. Kalich sa vznášal vo vzduchu, anjel si kľakol k nám a trikrát s nami opakoval: „Najsvätejšia Trojica, Otec, Syn a Duch Svätý, hlboko sa ti klaniam a obetujem ti predrahé telo a krv, dušu a božstvo Pána Ježiša Krista, prítomného vo všetkých svätostánkoch sveta, na zmierenie za urážky, rúhania a ľahostajnosť, ktorými je urážaný. A pre nekonečné zásluhy jeho Naj-

svätejšieho Srdca a Nepoškvrneného Srdca Panny Márie ťa prosím za obrátenie úbohých hriešnikov.“ Je to známa modlitba odprosovania za urážky Boha a prosba za obrátenie hriešnikov. Cítíme z toho, ako je ľudstvo doráňané hriechmi, ktoré treba odčiniť modlitbou a pokáním, aby národy i rodiny a každý osobne mohol zakúsiť pravý pokoj ohlasovaný v Betleheme.

Kalich s hostioui, ktorý anjel držal, nám zrozumiteľne naznačuje dôležitosť Eucharistie, bez ktorej ťažko môžeme byť tvorcami pokoja. Nesmierne zástupy anjelov sa klaňajú Bohu pri každej svätej omši, ktorá sa slávi na celom svete. Nechajme sa povzbudiť. Prichádzajme aj my často pred bohostánok.

Anjeli sú Boží služobníci a poslovia. Každý z nás má svojho anjela strážcu, ochrancu, ktorý nás vedie

životom. Mnohokrát priam hmatateľne cítíme sprevádzanie svojho anjela, ktorý z Božej vôle zasahuje do nášho života. Spomínam si na jednu udalosť zo svojho života. Svojou nepozornosťou som sa na ceste dostal do situácie, ktorá sa mohla skončiť naozaj tragicky. Na môj údiv a ešte viac na údiv vodiča automobilu sa

mi vôbec nič nestalo. V ten večer som ako obvykle vzal do rúk Sväté písmo, aby som pokračoval v jeho čítaní tam, kde som v predchádzajúci deň skončil. Na moje veľké prekvapenie bol to žalm 121 – nikdy nezabudnem jeho slová (citujem len časť žalmu): „...Pomoc mi príde od Pána, ktorý stvoril nebo i zem. Nedovolí, aby sa ti noha zachvela, nezdriemne ten, čo ťa stráži...“ A v mojom prípade zaiste zasahoval môj anjel strážny. Nech je Boh za to pochválený!

Mnohí majú podobnú skúsenosť, a to nás ešte viac povzbudzuje, aby sme boli pozorní a vnímaví na vnuknutia Božích poslov. Nech nás naplňa radosťou skutočnosť, že Boh vo svojej láske a milosrdenstve posielal anjelov, aby nás ochraňovali a viedli po ceste spásy.

Ladislav Štefanec

Ohlasy

Chcem sa pod'akovat' za všetko dobré, čo robíte v prospech ľudí hľadajúcich pokoj, vieru, nádej a najviac lásku. Vážime si každé číslo časopisu Rodina Nepoškvrnenej, všetky usmerňujúce slová, dojemné životné príbehy hodné nasledovania v pokore, trpezlivosti a láskavosti. Dovoľujem si vyjadriť vd'ačnosť za celú skupinu ľudí, ktorej môj brat s potešením rozdáva váš časopis v malej krásnej, malebnej dedinke. Vďaka Bohu, ľudia si tu uchovávajú vieru hlboko v srdciach. Možno nepocitujú potrebu pri každej príležitosti o nej hovoriť, zato sa denne snažia prežívať ju v Máriinej blízkosti a v blízkosti jej Syna.

Magdaléna

Už niekoľko rokov odoberáme časopis Rodina Nepoškvrnenej. Aj s ohľadom na mimoriadne odpustky pre členov by som chcela ja, môj brat a mama úprimne patriť do Rodiny Nepoškvrnenej. Denne sa modlíme posvätný ruženec aj rozjímavý ruženec zo Zlatej knihy fatimskej a zúčastňujeme sa pobožnosti prvých sobôt v mesiaci. Chceli

by sme patriť do Rodiny Nepoškvrnenej, a tak prinášať obety a modlitby na dané úmysly, za svet ako aj za seba samých na vyprosenie potrebných milostí.

Angelika

Ďakujem Pánu Bohu a Panne Márii, že som bola pozvaná do Rodiny Nepoškvrnenej tohto roku v júli na hore Butkov, kde som sa ocitla Božím riadením. Pri počúvaní oznamov v kostole v našej obci som pocítila túžbu ísť na túto púť. Potom mi však povedali, že sa nejde, lebo je málo prihlásených. No hneď na ďalší deň ma potešili, lebo sa spojili tri obce a autobus sa naplnil. Mohla som prežiť krásny deň na hore Butkov. Som vd'ačná za celý program – prednášky, svätú omšu, modlitby, ako aj za krásne prostredie.

Aj ja chcem prispieť svojou kvapkou modlitieb na úmysly Rodiny Nepoškvrnenej aj na úmysly všetkých jej členov. Ja sama cítim vo vojnom živote podporu a silu modlitieb.

Mária

Svedectvá z kríža

Moja mamka bola dlhoročnou členkou vášho spoločenstva. Pán si ju povolal k sebe po ťažkej chorobe. Dostala silnú mozgovú príhodu, odumrela jej veľká časť mozgu a mamka nerozprávala, neprijímalu potravu a slabo vnímala svoje okolie. Keď sme sa pri jej lôžku denne modlili ruženec a korunku Božieho milosrdenstva, stále sa na jej tvári zjavil pokoj a radosť. Počas svojho života často držala v rukách ruženec a jej ústa šeptali modlitbu. V čase jej choroby sme sa my stali jej rukami i ústami. Priáním mojej mamky bolo, aby som sa po jej smrti aj ja stala členkou Rodiny Nepoškvrnenej. Veľmi rada splním toto jej pranie, a preto prosím o prijatie za členku.

Monika

Od narodenia som telesne postihnutá, na vozíku. Aj ja mám neraz pocit, že mám problémy s prijatím kríža, ktorý mi Pán Boh daroval! Často je to pre mňa ťažké, ale Pán Ježiš, Panna Mária, svedectvo života kňazov a svedectvo života svätých, ktorí za nás v nebi neustále orodujú, mi dáva nesmierne veľkú silu.

Milosrdný Pán Ježiš mi poslal a stále posiela do života kňazov, ktorí sú pre mňa nesmierne veľkým a vzácnym Božím darom. Sú pre mňa darom a tajomstvom! Ani neviem slovami vyjadriť, ako veľmi mi Pán Boh skrze kňazov pomáha. Skrze nich mi daruje nesmierne veľa Božej lásky, milostí a silu. Rada sa modlím za kňazov, pretože v každom kňazovi je Pán Ježiš. Cez kňazov nám Pán Ježiš neustále ukazuje, ako nekonečne nás miluje. Obrovským vzorom a príkladom v modlitbe za kňazov je pre mňa blahoslavená sestra Zdenka, ktorá celý život mala vo svojom srdci nesmierne veľkú úctu ku kňazom, modlila sa za nich a z lásky k Pánu Ježišovi prežívala vo väzení ukrutné mučenie. Z lásky k Pánu Ježišovi obetovala svoj život za život kňazov. Ďakujem za všetko, čo s láskou a radosťou robíte pre nás vozičkárov. Ďakujem za časopis Rodina Nepoškvrnenej, plný nádherných a povzbudzujúcich myšlienok a životných svedectiev. Veľmi ma oslovilo číslo 2/2019, ktoré bolo takmer celé venované sviatosti kňazstva a kňazom.

Tatiana

„**Žasnem**“ nad tým, ako dokáže alkohol zmanipulovať človeka. Alkohol je silná droga, ale ešte väčšiu silu má modlitba. Pamätám si, ako som jedného dňa vyslovila slová: „Pane, prosím ťa, ak je to tvoja vôľa, zachráň ho!“ – Išlo o môjho uja. Modlili sme sa za neho a aj našej tete sme dali zelený škapuliar, aby sa tiež modlila za svojho manžela. Po čase išiel ujo na protialkoholické liečenie. Rozhodol sa sám. Určite je ťažké povedať alkoholu

nie. Ale v jednote modlitby je sila. Táto Božia sila dokáže aj niečo ťažké premeniť na cestu obety a spásy. Modlitba, ktorá je vyslovená z hĺbky srdca, má veľkú moc. Na zelenom škapuliari je uvedená modlitba: „Nepoškrvnené Srdce Panny Márie, oroduj za nás teraz i v hodinu našej smrti.“ Kedykoľvek sa budete v modlitbe utiekať k Panne Márii, určite budete vypočutí. Pán Boh už vie, ako sa to stane.

Monika

Informácie

- ✿ Ďakujeme všetkým členom Rodiny Nepoškrvnenej, ktorí prispeli do duchovnej kytice pre Svätého Otca Františka a otcov biskupov. Všetci sme súčasťou Kristovho tajomného tela svätej Cirkvi a každý z nás má v nej inú úlohu. Sme vdáční Pánu Bohu za vás a za vaše modlitby a obety, ktoré prinášate za našich drahých duchovných pastierov. Nech vám to nebeský Otec odmení svojou priazňou a požehnaním.
- ✿ Aj tento rok sme zaslali *Duchovnú kyticu k Vianociam 2019* ako list Svätému Otcovi Františkovi v taliančine. List si môžete prečítať v tomto čísle časopisu. Nezapúdajte na našich drahých pastierov ani v nastávajúcom roku 2020 a pamätajte na nich vo svojich modlitbách počas celého roka, zvlášť to pripomíname našim novým členom.
- ✿ 5 svätých omší, ktoré sme dali odslúžiť za živých členov Rodiny Nepoškrvnenej, je naším darčekom k Vianociam. Ďakujeme vám za vašu neoceniteľnú pomoc, ktorú nám preukazujete, keď sa za nás modlíte a prinášate obety za nás a za apoštolát Rodiny Nepoškrvnenej. Nech túto vašu snahu a lásku odmení Nepoškrvnená príhovorom u nášho Pána za vás a vaše rodiny.

- ✿ Brožúrka *Duchovná obnova* pre členov Rodiny Nepoškvrnenej vychádza šesťkrát do roka. Ak ju ešte nedostávate a máte o ňu záujem, môžete si ju objednať na našej adrese.
- ✿ Takisto si u nás môžete objednať brožúrky *Novéna k Panne Márii z Pompejí* spolu s obrázkom *Panny Márie Pompejskej*, na ktorom sa dá zaznačiť úmysel novény a počet ružencov, ktoré sa modlíte, a brožúrku *od Tatier až k Lurdom Slováci spievajú...*
- ✿ Ak by ste si chceli vymeniť opotrebovanú *Zlatú knihu fatimskú*, môžete si ju objednať na našej adrese v slovenskom, českom alebo maďarskom jazyku.
- ✿ Dňa 11. februára budeme sláviť 28. svetový deň chorých. Môžeme navštíviť chorého vo svojom okolí, byť milší k trpiacemu blízkeho človeku. V tejto dobe komunikačných prostriedkov nezabúdajte na ich správne využívanie, na povzbudenie chorých, opustených či starých ľudí cez telefón či e-mail. Spomeňme si v tento deň v modlitbe na seba navzájom aj na všetkých chorých a trpiacich na celom svete.
- ✿ Prosíme vás, aby ste vo svojich listoch nezabúdali uviesť svoje meno a adresu, aby sme vám mohli odpísať a zaslať vám, o čo prosíte.
- ✿ Ponúkame vám termíny duchovných obnov, ktoré sa budú konať vo Vrícku. V ďalšom čísle časopisu vám oznámime aj termíny ostatných akcií RN v roku 2020.

Duchovné obnovy vo Vrícku v roku 2020

Termín		
Začiatok o 17 ⁰⁰ hod.	Ukončenie o 13 ³⁰ hod.	
6. 2. (štvrtok)	9. 2. (nedeľa)	DO pre ženy
12. 3. (štvrtok)	15. 3. (nedeľa)	DO pre ženy
7. 5. (štvrtok)	10. 5. (nedeľa)	DO pre ženy
17. 9. (štvrtok)	20. 9. (nedeľa)	DO pre ženy

Prihlásiť sa môžete na adrese: Milosrdné sestry sv. Vincenta – Satmárky
 Dom Viery 131, 038 31 VRÍCKO

e-mail: DomViery@satmarky.sk **web:** www.satmarky.sk/pg/pozvanky/

telefón: 0910 339 158

Osemsmerovka

NEBO SA DOTKLO ZEME. NARODENIE...

Po vyškrtnutí všetkých slov zvyšných 37 písmen tvorí tajničku.

AKORD, AMBIT, AORTA, APNOE, BOŽIA MATKA, BOŽÍ SYN, DARCA, DATLE, DIEŤA, DOBROTA, DLANE, ESTÉT, ETAPA, ETIKETA, FAKĽA, GRANT, HOSANA, HVIEZDA, IBISY, IDEÁL, JEŽIŠKO, JOZEF, KAFTAN, KAMŽA, KEPEŇ, KOLEDA, KOMÉTA, KRAJINA, LÁSKA, LIMITY, LOTOS,

O	Y	A	B	U	O	A	Á	Ž	H	A	I	E	N	J
A	F	S	K	H	T	S	H	A	L	O	I	Y	O	D
O	V	E	I	O	E	P	R	Á	S	Ň	S	Z	L	Y
N	A	R	R	B	R	E	E	U	A	Í	E	A	Í	-
L	N	B	E	A	I	D	C	V	Ž	F	N	P	N	V
J	O	N	E	V	I	A	N	O	C	E	P	N	E	A
D	L	T	E	Á	M	R	B	A	N	I	N	O	R	K
E	K	S	O	L	V	C	E	H	T	Á	T	E	A	O
A	O	R	A	S	T	A	T	Í	V	F	CH	R	C	L
L	P	P	A	N	N	A	M	Á	R	I	A	I	O	E
E	D	A	A	J	A	R	D	R	A	I	E	K	T	D
T	T	R	T	T	I	T	O	T	Ž	M	Š	Z	T	A
I	G	I	S	E	É	N	I	A	A	I	V	I	D	Š
S	E	A	K	T	A	M	A	I	Ž	O	B	O	I	A
A	L	A	S	E	I	T	O	E	K	M	R	Ý	E	CH
P	D	E	A	L	T	S	J	K	A	B	A	T	Ť	R
S	O	L	Á	S	K	A	K	V	O	A	L	K	A	F

NEBESÁ,
OBRODA,
OFERA,
PALMA,
PANNA MÁRIA,
PEVCI,
PLAST,
POKLONA,
RIEKA,
RUŽENEC,
SPASITEĽ,
SLÁVA BOHU,
STATÍV,
STISK,
TICHÁ NOC,
VERVA,
VIERA,
VÍZIA,
ŽIARA.

Osemsmerovku pripravila Eleonóra Argalášová.

Správne vylúštenie tajničky nám pošlite písomne na adresu redakcie najneskôr do **31. januára 2020**.

Tajnička osemsmerovky z čísla 3-4/2019 znie: „Ružencová Panna Mária, Kráľovná posvätného ruženca, buď Kráľovnou i nášeho života.“ Výhercovia sú: **Júlia Zusková** zo Župčian, **Mária Jarošová** z Baldoviec a **Marta Migačová** z Popradu. Výhercom srdečne blahoželáme a posielame peknú knihu.

Vianočné pranie

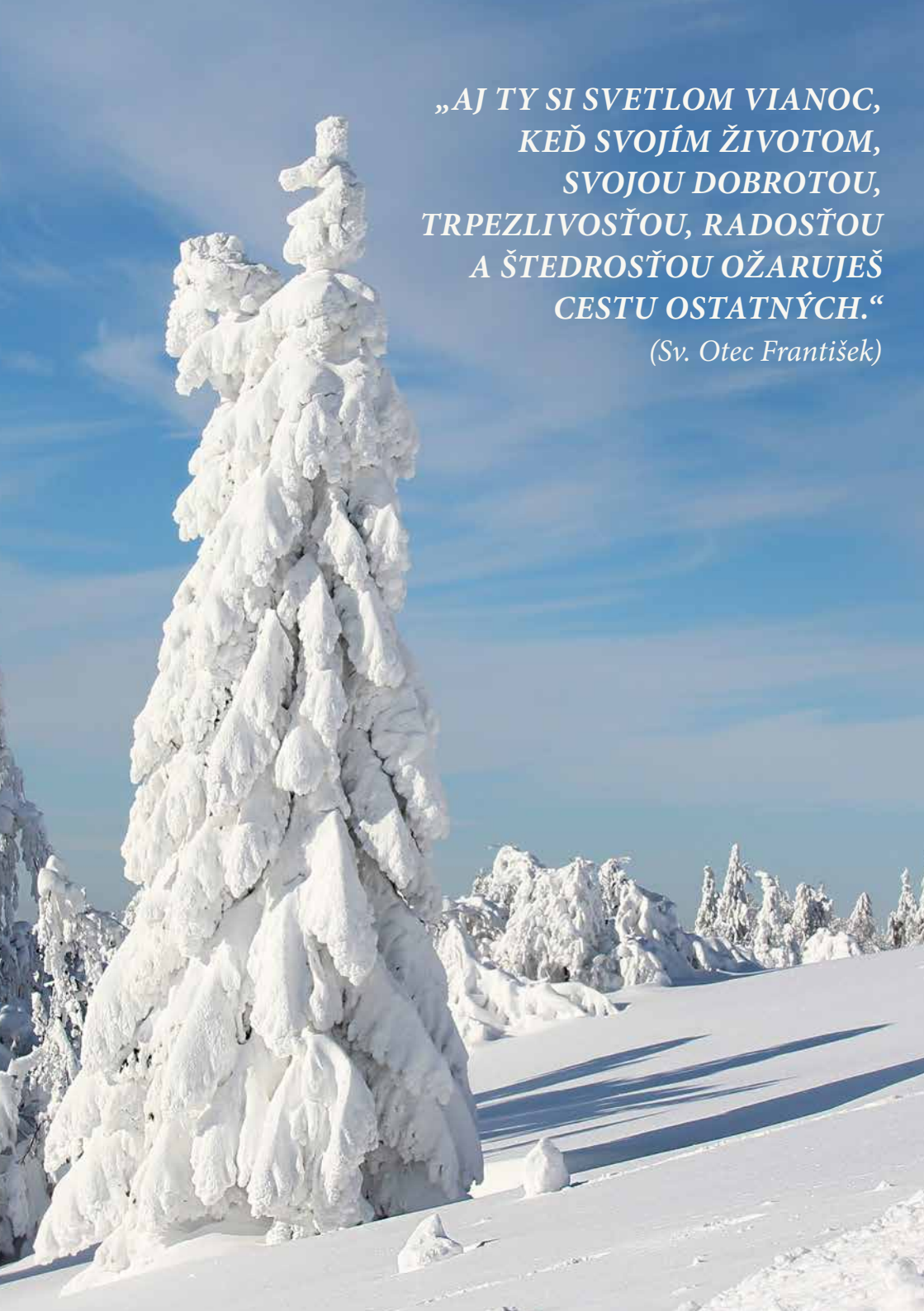
*„Ježiš je Božím darom pre nás a ak ho prijmeme,
aj my sa môžeme stať pre druhých darom.“
(Svätý Otec František)*

*Vo vianočnom čase dostávame od Boha Otca
ten najväčší dar – lásku a nehu Jezuliatka v jasličkách.
Prajeme Vám, aby ste sa s ním na Vianoce stretli
a do svojich sŕdc prijali dary jeho Srdca.
Obdarení pokojom a radosťou môžeme prinášať lásku
do našich domovov, rodín, na pracoviská
aj tým, ktorí nikdy nezakúsili pozornosť a nehu.
Pod ochranou Nepoškvrnenej Matky
Vám vyprosujeme milostiplné Vianoce
a požehnaný nový rok 2020.*

Redakcia Rodiny Nepoškvrnenej

*Fotografia na zadnej strane obálky: Zima na Radhošti.
Foto: Jiří Koleček*

A tall, snow-covered evergreen tree stands prominently in the foreground, its branches heavily laden with white snow. The tree is set against a clear blue sky. In the background, other snow-covered trees are visible on a snowy slope. The overall scene is a bright, clear winter day.

*„AJ TY SI SVETLOM VIANOC,
KEĎ SVOJÍM ŽIVOTOM,
SVOJOU DOBROTOU,
TRPEZLIVOSŤOU, RADOSŤOU
A ŠTEDROSŤOU OŽARUJEŠ
CESTU OSTATNÝCH.“*

(Sv. Otec František)